

INTERIØR / DESIGN

Nº 12 / DECEMBER / 2016

RUM

WRAP IT UP

497

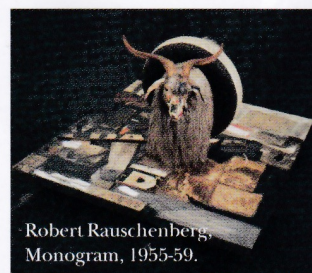
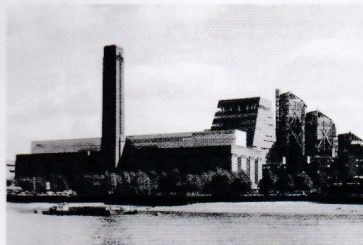
GAVEØNSKER
TIL DIG OG DIN
BOLIG

IT'S IN THE MIX

COSY HOME

SKAB STEMNING MED FARVER, MØNSTRE
OG SÆSONENS NYE SMUKKE TEKSTILER

A LA MODE / HJEMME HOS 5 KREATIVE MODEFOLK

Robert Rauschenberg, Monogram, 1955-59.

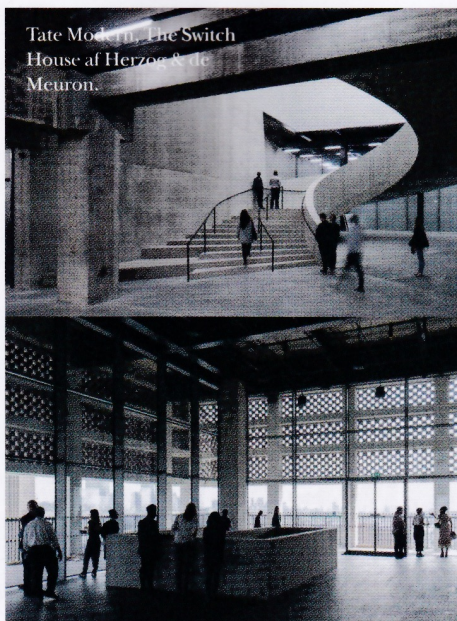

Man Ray, Glass Tears (Les Larmes) 1932. Collection Elton John © Man Ray Trust/ADAGP, Paris and DACS, London 2016.

DET NYE TATE MODERN

London er museernes by, og Tate Modern er modern-skibet, man bør besøge, hvis man kun kan nå et enkelt. Omend ikke en del af designugen var den nye tilbygning, The Switch House, tegnet af den schweiziske tegnestue Herzog & de Meuron, lidt af et tilløbsstykke. Den ti-etagers høje konstruktion, der flugter med skorstenen på den oprindelige bygning, matcher med sine røde mursten resten af museet, der er grundlagt i et gammelt kraftværk i området Bankside syd for Themsen. Fra de store rum er der udsigt over museets hjerte, The Turbine Hall, der nu forbinder det nye galleri med det gamle, mens man fra tiende etage fra en svalegang har udsigt over Londons imponerende skyline. Den 64 meter høje bygning har udvidet museets udstillingsareal med ca. 60 procent, der bruges til moderne kunst med værker af kunstnere som Anish Kapoor, Louise Bourgeois, Olafur Eliasson, Mark Rothko, Roni Horn og Donald Judd, for blot at nævne nogle få. Lige nu kan man i øvrigt opleve Elton Johns private samling af fotokunst på udstillingen 'The Radical Eye' samt en retrospektiv udstilling om den amerikanske pop art-kunstner Robert Rauschenberg.

Talk of town var også Londons Design Museum, der annoncerede den længe ventede åbning af de nye lokaler, tegnet af designer John Pawson, på Kensington High Street tæt på V&A. Designmuseet blev grundlagt af Terence Conran i 1989 og genåbner den 24. november i år.

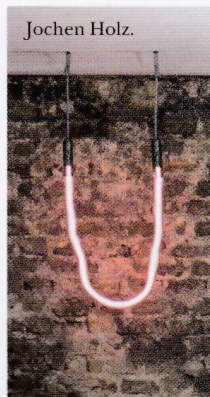
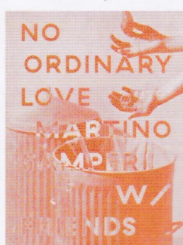
Tate Modern, The Switch House af Herzog & de Meuron.

Jochen Holz.

No Ordinary Love, SEEDS.

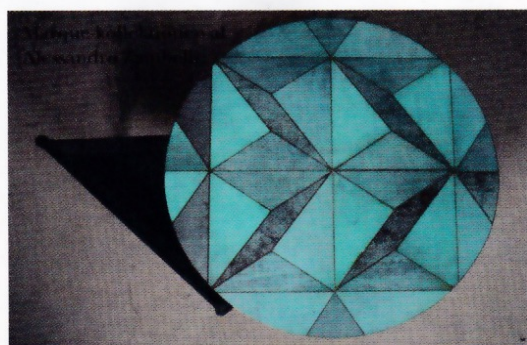
BRUGS(KUNST)

Et gennemgående tema for London Design Festival var opløsningen af grænser mellem kunst og design. Man skaber ikke længere møbler eller objekter, men værker, og på galleriet SEEDS i West London blev den opfattelse cementeret med udstillingen 'No Ordinary Love' med undertitlen 'Martino Gamper with Friends'. Ved en workshop i august inviterede den italienske designer 13 venner, heriblandt allestedsnærværende Bethan Lauren Wood og Max Lamb, Oscar Lessing fra Silo Studio og Valentina Ciuffi og Anita Silva fra Actant Visuelle, til at skabe en række keramiske unikaværker, der på udstillingen under designugen blev præsenteret samlet på galleriets brede marmordisk (der har tidligere ligget både slagter og ostepaneler i lokalerne). For mellem 50 og 500 pund kunne man købe et værk, der var stemplet med gruppens fælles mærke i bunden – og for det dobbelte beløb kunne man få at vide, hvem skaberen af det enkelte værk var. Hermed blev man som potentiel køber udfordret af spørgsmålet om, hvorvidt man investerer i et værk, fordi man kan lide det, eller fordi det er skabt af en specifik kunstner, der måske stiger i anseelse, hvorved ens værk tilsvarende stiger i værdi. Sat på spidsen drejede udstillingen sig om forholdet mellem brugskunst og kunst og mellem at investere med hjerte eller med hjerne. Galleriet SEEDS (der i øvrigt er en sammentrækning af SEE (kunst) og DS (design)) danner med sit rå, upolerede interiør de perfekte rammer for noget af det mest interessante design/kunst på den britiske scene netop nu. Vi er vilde med glaskunstner Jochen Holzs bøjede lamper, der er skabt af manipulerede elektroder, neon og glas.

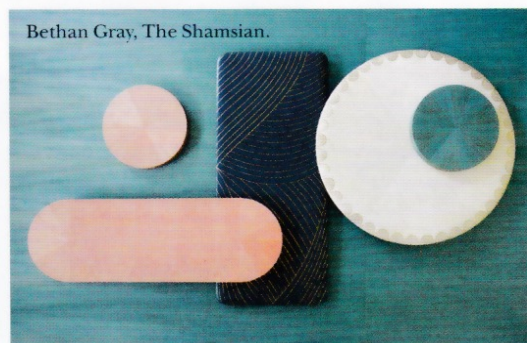

MARQUETRY OG PARQUETRY

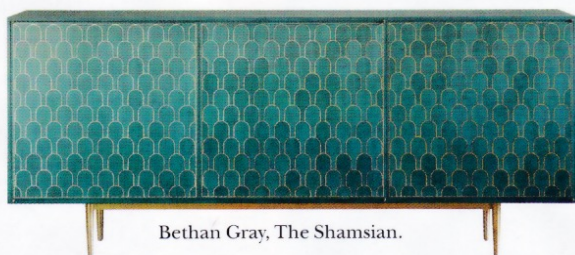
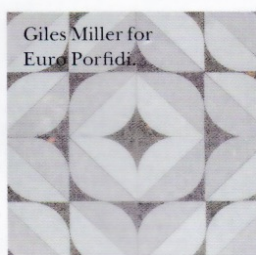
Den oldgamle teknik marquetry, der bedst kan oversættes til det danske intarsia (som dog alligevel ikke er helt det samme), hvor stykker af finer indlejres i en struktur, hvorved smukke mønstre skabes på en glat overflade, var et tilbagevendende syn under London Design Festival. Den britiske designer Bethan Gray viste kollektionen The Shamsian, der er baseret på omansk arkitektur, og hvor hvert enkelt møbel havde indlejringer af fx træ, messing og muslingeskaller. Italienske Alessandro Zambellis Marque-kollektion var en kalejdoskopisk fremvisning af den gamle teknik, her med oxiderede stykker metal smukt kombineret til grafiske overflader. Studio Job havde for Bisazza, der er kendt for deres glasmosaikker, skabt kollektionen 'Wood' som et moderne take på det klassiske parketgulv. Britiske Giles Miller, der ofte anvender fliser i sit design, havde som del af The Trentino Collaborations i samarbejde med producenten Euro Porfidi, skabt et flisedesign baseret på netop marquetry-teknikken, mens Olga Bielawska, for Matter of Stuff, havde skabt kollektionen Veiled af marmor, der var lagt i striber på borde af forskellige formater og størrelse. Chris Turner fra Turner Furniture har som en del af sit faste repertoire marquetry på programmet og viste under festivalen smukke eksempler på det gamle håndværk.

Bethan Gray, The Shamsian.

Giles Miller for Euro Porfidi.

Bethan Gray, The Shamsian.

Studio Job for Bisazza.

Turner Furniture.

Ali Bar af Max Lamb.

Studio Swine, Fordlandia.

MØBLER MED SCHWUNG

Materialer, der bliver strakt, bøjet og manipuleret var et hit i London, som hos designer Max Lamb, der udstillede sin Ali Bar-kollektion i designgalleriet SEEDS. Kollektionen, som bestod af stole, knager og en standerlampe, er skabt af aluminium-barrer, der er bøjet i hånden ved hjælp af en særlig teknik, hvor metallet opvarmes med propangas i 120 sekunder. Også Studio Swines Fordlandia-projekt viste stole med schwung på Fashion Space Gallery. Projektet tager afsæt i Fordlandia, en forladt gummiplantage i Brasilien, og handler om at eksperimentere med gummi som materiale. Stolenes sorte, svungne ramme er således skabt af vulkaniseret naturgummi og ligner til forveksling sortlakeret træ.